

for Lovforslagets Gennemførelse. Jeg opfattede den ærede Minister, som det var hans Mening, at det var enhver Ændring ud over det Standpunkt, Folketinget havde indtaget, han vilde anse som en Hindring. Men ikke desto mindre vil jeg dog henstille til det kommende Udvalg og til den højtærede Minister, om det dog ikke var muligt i Fremtiden at komme overens om en Affattelse af dette Punkt, der give Lærere og Lærerinder i de købstadlignende Landsbyskoler de samme Levevilkaar som Lærerne og Lærerinderne i Købstæderne. Det forekommer mig, at dette Krav er rimeligt og retfærdigt.

C. Ravn: Jeg kan godt forstaa, at de ærede Medlemmer af Tinget, som tidligere have behandlet det Forslag, der nu drøftes, kunde ønske en kortere Behandling, men da jeg jo over for denne Sag staar som et nyt Medlem, haaber jeg, man kan forstaa, at jeg har Lyst til at tage Ordet, og jeg har faaet endnu mere Lyst dertil, efter at jeg har hørt de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (M. Madsen), for hvilke han fik hæderlig Omtale Dagen efter i et af Bladene. Jeg tænkte da, at man dog vel kunde driste sig til at sige et Par Ord, om det maaske end knap kunde naa saa højt op. Naar man færdes ude omkring blandt Folk, spørges der i denne Tid: faa vi en Skolelov? men jeg vilde næsten sætte en Præmie paa, dersom der kunde fremføres en Person, der har givet et bestemt Svar. Alle sige: vi vide det ikke, vi kunne ikke sige det o. s. v. Hvordan kan det nu være, at der ligger en saadan Hemmelighedsfuldhed over denne Sag fremfor over mange andre eller de fleste andre Sager, naar de ere komne saa nær hen mod deres Løsning som denne? For mig tager det sig ud, som om man ikke har villet tilkendegive et bestemt Standpunkt, og at det er det, der har gjort, at man er i Vildrede med, hvordan det muligvis kan gaa. Jeg tillader mig nu at fremsætte mit Standpunkt, og saa faar man jo at se, hvordan det vil gaa, om man vil løse Spørgsmaalet paa den ene eller den anden Maade. Det er ganske sikkert, at der jo er en Del Uvilje mod Gennemførelsen af Loven i det mindste i dette Øjeblik, idet man gaar ud fra, at de fromme Ønsker, der ere udtalte fra forskellige andre Medlemmer, om, at Skatte-lovene maatte følge med, ikke ville slaa til. Taler man med Købstadfolk i sin Almindelighed, ere de alle begejstrede for

at faa Skoleloven. Jeg skal indrømme, at dette mere er en Lønningslov end en Skolelov, og naar Købstadbefolkningen er mere interesseret i denne Lov end Landboerne, ligger det nok deri, at Lønnings-spørgsmaalet har staaet paa Dagsordenen i de fleste Købstæder i længere Tid, og de altsaa derved haabe at kunne faa forbedrede Lønningsforhold for deres Lærere uden at komme til at bringe saa store Ofre, som de ellers vilde komme til. Og det er jo i sin Orden, at Købstæderne i vore Dage regne med Skillingen lige saa vel som Landboerne. Men naar vi komme til Landboerne, siges det, at de ere derimod; men jeg vil alvorlig protestere imod, at Landboerne ere mod, at Lønningen i Almindelighed skulde være for høj. Nej, det er ikke det. Landboerne forstaa meget godt, at naar en Lærer har siddet i en Virksomhed en Snes Aar, kan der tilkomme ham en Løn som den, dette Forslag byder, men man har frygtet for, at der er noget, der følger med og maaske kan blive noget skæbnesvangert i Fremtiden. Man siger: ja, dersom nu bare vore Lærere ville blive ved at være lige saa jævne, lige saa medgørlige, lige saa omgængelige som til Dato, saa at det gode Forhold kan bevares, som man i det hele taget fra alle Sider raaber paa, og med Rette, at der bør bestaa mellem Lærerne og Befolkningen; men man frygter for, at der maaske i denne Henseende kunde komme noget, der var lidt vanskeligt at overvinde. Et andet Spørgsmaal mener man ogsaa kunde trænge sig frem, og det er: hvem vil rekrutere Skolen i Fremtiden; thi vore nuværende Lærere har man i Almindelighed god Tro til, eftersom de ere udgaaede fra det jævne almindelige Lag, og Befolkningen ser gerne, at de kunne arbejde fuldt ud og i Fortrolighed med dem; men, siger man, naar man nu giver højere Lønninger og saa høje Lønninger som her, kunde det nok være, at vi fik en anden Rekrutering til Skolen. Den afgaaende Kultusminister udstedte jo en Gang et Cirkulære, der tillod Realister at træde op næsten i Lighed med Elever, der havde gaaet de to første Klasser igennem paa Seminariet; og hvis denne Lov skulde føre til, at vi gik videre i samme Retning, saa siger jeg, saa vil det blive noget stokfiskeagtigt, man vilde faa ud af Forslaget. Sikkest er det, at disse Folk langtfra have faaet den Udvikling i de almindelige Fag, der gives paa et Seminarium, et saa udviklende og fyldende Indhold, at de kunne staa Maal med Seminaristerne. Vi have